

BİRİNCİ BÖLÜM

“Orada mı? Onu görüyor musun?”

Jessica Ford, cep telefonu kulağında, önündeki buğulu cam kapıyı iterken, yaşanan heyecan John Davenport’un sesini öylesine keskinleştirmişti ki, alkol yüzünden kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuşması neredeyse kaybolup gitmişti.

“Evet,” diye yanıt verdi Jess. Kapı arkasından sertçe kapanırken telefonu tutan eli gerildi, çünkü hanımefendi oradaydı ve onu görebiliyordu.

Birleşik Devletler’in First Lady’si, televizyondaki basketbol maçını izlemekte olan gürültülü bir kalabalığın kenarında, otelin karanlık ve gözden uzak bir köşesindeki iki kişilik bir masada tek başına oturmuş, ne olduğu belirsiz altın rengi bir sıvıyı bileğini kırmadan ve deneyimli bir içkici gibi suratını buruşturmadan kafasına dikiyordu. Yanlarında beyaz çizgileri olan siyah bir eşofman takımı ve beyaz spor ayakkabıları giymişti. Kendine özgü kısa sarı saçlarını, gözlerinin üzerine dek indirdiği beyzbol şapkasının altına sokmuştu. Bir cumartesi gecesi gece yarısını on geç, Beyaz Saray’ın birkaç blok ötesindeki bu orta sınıf otelde bulunmasının ihtimal dışılığı ve bileğinin yanına stratejik bir şekilde yerleştirilmiş yapraklı saksı bitkisi, onunla Teksas büyüklüğünde bir skandalın arasındaki tek şeydi.

Bunu fark eden Jess'in yüreği pır pır etti.

"Tanrı'ya şükür." Davenport'un sesi ciddiydi. "Ona de ki..."

Basketbol tutkunlarının tezahüratı Jess'in cümlelerin geri kalanını duymasına engel oldu. Suratını buruşturdu ve kalbinin her atışında bir felaket yaşamaktan korkarak hızla köşeye doğru gitti.

Ne yaptığını biliyor olsa da, kendisinden istenen şey yüzünden korkuyordu. O First Lady'nin menajeri değildi.

"Seni duymadım. Burası biraz kalabalık," dedi tezahürat gürültüsü azalırken.

"*Lanet olsun.*" Davenport ağzının içinde birkaç küfür daha geveledi. "Hemen onu oradan çıkar, olur mu?"

"Tamam." Jess ürkütücü patronuna, "Elimden geleni yaparım," dememeyi öğrenmişti. Patronu hemen atılıp ona elinden geleni yapması için değil, isteneni kesinkes *yapması* için maaş verdiklerini söylediler. Ve konu kapanırdı. Kulağında çınlayan küçük bir tık sesiyle telefon görüşmesi sona erdi. Evet, sorun artık resmen ona aitti.

İşin düştüğünde Gizli Servis hangi cehenneme kayboluyor böyle?

Etrafına bir kez daha bakınca aradığı cevabı buldu: İşe yarar bir yere kaybolmadıkları açıktı. Görünürde siyah takım elbiseli tek bir adam yoktu.

Masaya yaklaşırken, kulak kabartanların olabileceğini düşünerek kısık bir sesle, "Bayan Cooper?" dedi. First Lady ve basketbol tutkunları hariç, ahşap dekorasyonlu küçük barda sadece birkaç müşteri daha vardı. Kimse köşedeki yalnız kadınla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Yine de, Jess riske giremezdi. En yeni sorununu buradan bir an önce çıkarmalıydı.

First Lady boş içki bardağına bakmaya devam etti. Jess'in onunla konuştuğunu duymuş olsa bile, bunu belli etmedi. Boğazını temizleyen Jess tekrar denedi.

“Bayan Cooper? Beni Bay Davenport gönderdi.”

Bu işe yaradı. Beyzbol şapkasının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Sonra Bayan Cooper ona gergin ve temkinli bir bakış attı.

“Sen kimsin?”

Jess güven verircesine gülümsedi. Ama hâlâ gergindi.

“Jessica Ford. Bay Davenport için çalışıyorum.”

Televizyon ve dergilerde yumuşak ve narin görünen mavi gözler kısıldı. Bu gece etrafları kırmızı ve şişti, makyajsız ve sertlerdi. O çekici, yuvarlak yüz de şişmiş ve solgundu, ama yine de efsanevi bir fotoğrafın bulanık bir kopyası nasıl ilk bakışta tanınırsa aynen o şekilde tanıdıktı. Çizgiler flu, açılar belirsiz ve hatlar silikti, ama özne kesinlikle tanınabilir haldeydi.

Bayan Cooper’ın ağladığını gözden kaçırmak imkânsızdı.

Çok kavgâ ediyorlar. O ve David. Yapman gereken tek şey, onun elini tutmak ve o içini tamamen boşaltana dek anlayışla kafanı sallamak, demişti Davenport.

David, başkandı. Birleşik Devletler Başkanı. Ve Jess’in şu el-tutma işine girişmeden önce onun karısını –dünyada en çok tanınan kadınlardan birini– hiçbir işinin olmadığı dolu bir otel barından dışarı çıkmaya ikna etmesi gerekiyordu. Bu sırada hiç kimse bu kadının kim olduğunu anlamamalıydı. Jess dedikoduya aç gazetecilerin ayaklarının dibinde dolaştıklarını neredeyse hissedebiliyordu.

Gazetelerin manşetleri, FIRST LADY BEYAZ SARAYDAN KAÇTI, diye bas bas bağıracaktı.

Off, Tanrım. Bu işi beceremezse, muhtemelen işinden olacaktı. Elbette, patronu deliye dönerdi. *Dünya* deliye dönerdi. Başkanın üzerinde eşofmanları ve ağlamaklı bir yüz ifadesi olan kaçak eşinin görüntüsü dünyadaki tüm televizyon ekranlarını ve gazetelerin ilk sayfalarını süslerdi. Siyasi yansımalarının haddi hesabı olmazdı. Kişisel yansı-

malarının da haddi hesabı olmazdı. Ve kellesi alınacak ilk kişi Jess olurdu.

Bu çok büyük bir sorumluluktu. Jess avuçlarının terlediğini hissetti. Ellerini kenetledi. *Sakin ellerini ovuşturma.*

Ovuşturmadı, ama hâlâ yeterince güven verici görünmüyor olmalıydı, çünkü First Lady'nin ifadesi saldırganlaşmıştı.

“Seni tanımıyorum. John’u istiyorum.”

Kusursuz bir maniküre sahip pembe tırnaklar masaya vurmaya başladı. Sonra Bayan Cooper’ın bakımlı eli, içki kadehinin yanında duran cep telefonunu kavradı. Davenport, First Lady’nin eski bir dostu ve özel avukatıydı. Jess de avukattı, henüz yeniydi ve bir senedir, Birleşik Devletler Kongre Binası’nın gölgesinde faaliyet gösteren dev hukuk firmalarının en prestijlisi ve en güçlüsü sayılabilecek mega bir şirket olan Davenport, Kelly ve Bascomb’da çalışıyordu. Resmî olarak meslektaş sayılsalar da, Jess zaman zaman asıl görevinin Davenport, “Zıpla,” dediğinde, “Ne kadar yükseğe?” diye sormak olduğunu düşünüyordu. Kariyer değişikliği yapmak isteyen orta yaşlı ikinci öğretim öğrencilerine ve insanın belini büken harç kredileriyle cebelleşen –kendisi gibi– parasız gençlere neredeyse eşit oranda ev sahipliği yapan George Mason Hukuk Fakültesi’ndeki ikinci senesinde Davenport onu yarı zamanlı olarak işe aldığında, Jess başına konan bu büyük talih kuşu karşısında heyecanlanmıştı. Bu onun için büyük bir şansı, kendisi ve ailesi için altın yüzüğü eline geçirmesi adına önemli bir fırsattı ve bu fırsatı kaçırmayacaktı. Haftada yüz saat çalışması gerekirse bile, çalışacaktı. Köşe ofislerdeki Ivy League* soylularının saçmalıklarına katlanmak zorun-

---

* ABD’nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. Günümüzde Ivy League akademik mükemmellik ve başarıyla bağdaştırılmaktadır –ed.n.

da kalsa bile, sesini çıkarmayacaktı. İstedığı yere gelmesi için herkesten daha faydalı, daha bilgili ve kararlı olması gerekecekse, o halde öyle olacaktı.

Planı buydu. Ve şimdilik işe yarıyordu. Mezun olduktan sonra tam zamanlı iş teklifi almıştı ve Davenport'un çok önemli duruşmalarının hazırlık çalışmalarını yapıyordu. Yıldızın arkasındaki köle oydu. Şimdilik. Sonsuza dek değil.

Jess, Annette Cooper'ın kim olduğunu biliyordu. Ancak Jess ofisteyken First Lady de birçok kez ofiste bulunmuş olmasına ve Jess bir keresinde elden evrak teslim etmek için onun yanına gönderilmiş olmasına rağmen – bekleneceği üzere– Bayan Cooper onu hatırlamıyordu.

Bayan Cooper cep telefonunda bir tuşa basıp telefonu kulağına götürdüğü sırada onu şüpheli gözlerle süzerken, *Ben duvar kâğıdıyım, hepsi bu*, diye içinden geçirdi Jess. Bayan Cooper'ın bakışlarından yola çıkarak zihninin köşesinde küçük bir döküm çıkardı: yirmi sekiz yaşında ama daha genç görünen; kulaklarının arkasına gelişigüzel sıkıştırdığı çene hizasında maun rengi saçları olan; çenesi köşeli, yüz hatları dengeli, aceleyle yaptığı makyajıyla beyaz tenindeki çilleri gizleyememiş; lensli, ela gözlü; bir metre elli santim boyunda, ince ve ne yazık ki tahta göğüslü; zor zamanların kurtarıcısı olan en sevdiği siyah pantolon-ceket takımını ve siyah tişörtünü giymiş; ancak ne yazık ki altına emektar siyah spor ayakkabılarını geçirmiş (daha uzun boylu görünmeye ihtiyacı olduğundan çalışırken genellikle topuklu ayakkabılarını giyerdi) bir kadın. Jess spor ayakkabılarını giymişti, çünkü yeni ev arkadaşı, yani üniversiteye giden kız kardeşi Grace anlaşılan ona sormadan siyah topuklu ayakkabılarını “ödünç almış” ve artık birlikte kullandıkları büyük giysi dolabındaki az sayıdaki ayakkabının geri kalanını ortaya saçmıştı.

“Yanıma *dalkavuklarından* birini mi gönderdin?” Bayan Cooper sinirliydi. Davenport herhalde cevap vermişti. Bir duraksama oldu, sonra Bayan Cooper Jess’e küçümseyici bir bakış daha attı. “Emin misin? On beş yaşında gibi görünüyor.”

Jess yeni sorumluluğu ile mekândaki çiftlerden biri arasında kendisini konumlandırırken bile, söyleneni duymazdan gelmeye ve yüzünün ifadesizliğini korumaya çalıştı. Neyse ki, bardaki ses seviyesi kimsenin herhangi bir şey duyma ihtimalini son derece azaltıyordu.

Jess şanslı olmayı diliyordu sadece. Bayan Cooper’ı etkilemekte henüz başarıya ulaşamamış olduğu, ıstırap verecek ölçüde açıktı.

“Ergenlik döneminden yeni çıkmış bir velet gönderirsen olmaz tabii. *Buraya* kadar, duyuyor musun? *Ben ciddi-yim*. Benim *sana* ihtiyacım var.”

Kocasıyla kavga etmesi Bayan Cooper’ın hayatının sıradan bir parçası olsun ya da olmasın, sesi hem kızgın hem çaresiz geliyordu. Alçak sesle konuşsa da sesi giderek tizleşiyordu. Sık sık gözlerini kırıpıştırıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Rahatsız olan Jess bakışlarını kaçırdı.

Jess’e yatağının rahatlığında uykulu gözlerle izlediği bir Lifetime filmini yarıda bıraktıran ve alelacele pijamalarını çıkardıktan sonra dışarı fırlayıp Davenport’un gönderdiği arabaya atlamasına neden olan telefonda Davenport, *Sana güveniyorum*, demişti. Kelimelerini uzatmasına bakılırsa, patronunun o sırada aşırı alkollü olduğu kesindi.

Bu gece Annette’e bebek bakıcılığı yapacak durumda değilim, demişti Davenport hiç de pişmanlık duymadan. *Her neyse, zaten evde değilim. Oraya gelmem bir saati bulur. Sen ise...*

Jess’in evi belki on dakikalık mesafedeydi.

Aceleyle üstünü giyerken, *Bu First Lady’yle tanışmak için*

bir şans, diye içinden geçirmişti. Güçlü birilerinin yakın çevresine girme meselesi, yeni bir avukatın uğrunda canını verebileceği türden bir şeydi. Terfi almasını sağlayabilirdi. Ona... bambaşka şeyler kazandırabilirdi. Sorumluluk. Prestij. Para. Sonuçta, her şey gelip paraya dayanıyordu.

Hayatının hikâyesi.

Bayan Cooper öncekinden daha yüksek bir sesle, “Ama sana *ihtiyacım* var. Bu *acil* bir durum. Anlıyor musun? Artık *bitti*,” deyince Jess’in dikkatini yeniden kendisine çekti. Jess, First Lady’nin yanaklarından kocaman gözyaşlarının aktığını görünce korktu. Bayan Cooper’un suratı altüst olmuştu, dudakları titriyordu, telefonunu tutan eli de öyle. Yan masaya kaçamak bir bakış atan Jess, arkasından gelen ayak seslerini duyunca gerildi. Vücutuyla görüş açısını, dolayısıyla şöhretli emanetinin önünü kapatarak arkasına döndü ve köşedeki masada oturan müşteriyle ilgilenmeye kararlı görünen bir garsonla yüz yüze geldi.

Eyvah.

“Sana söylüyorum, bu *doğru*,” diye neredeyse hıçkırarak Bayan Cooper’ın sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. Görüş açılarını kapatabilirim, diye düşündü Jess çaresizce. Ama seslere engel olması pek o kadar mümkün değildi. “Bu bir kâbus. Bana yardım etmelisin.”

“Başka bir şeye ihtiyacımız yok, teşekkürler,” dedi Jess garsona.

“Emin misiniz?” Garson yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı, koyu renk saçları ve gözleri vardı. Bakışları Jess’in arkasına kaydı, neyse ki Bayan Cooper sessizdi, anlaşılan Davenport’u dinliyordu. Jess kadının kafasını yine aşağıya doğru indirmiş olmasını ve beyzbol şapkasının yüzünü örttüğünü umuyordu.

Garsonun görüş açısını iyice kapatmak amacıyla sola doğru bir adım atan Jess kafasını salladı.

“Eminim.”

“O halde, hesap on iki dolar.”

On iki dolar. Pekâlâ, Jess, First Lady'nin içki hesabını öde.

Jess omuz çantasını açıp parasını bulundurduğu fermuarlı gözü yokladı ama bir şey bulamadı, çantaya bakıp Grace'in ayakkabılarıyla birlikte parasını da “ödünç aldığı” anlayınca anlık bir korku yaşadı. Kredi kartını vermek istemiyordu, çünkü o ve Bayan Cooper'ın barda olduklarına dair geride kanıt bırakmamasının daha iyi olabileceğine dair belli belirsiz bir inancı vardı. Ayrıca, mesele First Lady'yi hız rekoru kırarak oradan çıkarmaktı ve kredi kartının geri gelmesini beklemenin buna hiçbir yararı olmazdı. Tamamen paniğe kapılmaya fırsat bulamadan, alışkanlığı gereği fermuarlı cüzdan bölmesinin dibinde acil durumlarda kullanılmak üzere bulundurduğu yirmi doları hatırladı; ilk –ve tek– lise dansına gitmeden önce annesinin ısrarı üzerine başladığı bu alışkanlığı hâlâ devam ettiriyordu.

Tatlım, inan bana, hiçbir erkeğe herhangi bir şey için güvenmek istemezsin, seni eve bırakması için bile.

İbret alınacak sözler, anne.

Jess yirmiliği verince garson uzaklaştı.

Üstü kalsın. Borçlu bile olmadığı bir parayı söküldüğü için hafif bir pişmanlık duydu. Tüm yirmilik gitmişti, elbette. Çünkü üstünü bekleyemezdi.

“Olabilirdiğin çabuk ol,” dedi Bayan Cooper, sesinde aciliyet vardı. “Acele et.”

Jess masaya doğru döndüğünde Bayan Cooper'ın telefonunu hızla kapattığını gördü. First Lady telefonu aşağı indirip avucunun içinde sıkıca tuttu. Sonra Jess'e baktı. Çenesi kaskatıydı. Gözleri hâlâ ıslaktı, ama artık gözyaşları akmıyordu. Aksine, gözlerinin yumuşak maviliği parlıyordu, ama neyle? Öfkeyle mi? Kararlılıkla mı? Yoksa her ikisiyle de mi?

“O adi herifin bizzat gelmek yerine seni gönderdiğine inanamıyorum.”

Jess gözlerini kırıştırdı. Karşısındaki kadının içinde bulunduğu durumun First Lady’nin tatlı görüntüsüyle olan zıtlığı başını döndürüyordu.

“Bay Davenport buraya yeterince çabuk gelemeyeceğinden endişelendi.” Jess’in ses tonundaki sakin tavır karındaki sıkı düğümle çelişiyordu. “Bir araba getirdim. Dışarıda bekliyor. İnsanlar fark etmeden...”

Küçük ama anlamlı bir jestle cümlesini tamamladı: *İnsanlar kim olduğunuzu fark edip iş çıkırından çıkmadan gitmeliyiz.*

“Bu saçmalığa karnım tok. John’un zil zurna sarhoş olduğunun farkındayım.” Bayan Cooper aniden ayağa kalkınca sandalyenin ayakları ahşap zeminde büyük bir gürültü çıkardı. Dikkat çekme potansiyeline sahip sese rağmen, Jess rahat bir nefes verdi. Bayan Cooper hareket etmek istememiş olsaydı, onu asla yerinden kıpırdatamazdı. Şapkasının kenarını yüzüne doğru indirip zarf büyüklüğünde, son derece güzel ve ortama hiç uymayan kristal işlemeli el çantasını koltuğunun altına sıkıştıran Bayan Cooper masadan uzaklaştı. “Pekâlâ, haydi gidelim.”

Jess başka bir şey söylemeden ve her adımda yanındaki kadının kim olduğunun ortaya çıkma ihtimaline karşı tetikte kalarak kapıya doğru ilerledi. Masaların arasında ilerlerken, basketbol tutkunları yerlerinden fırlayıp sağır edici bir gürültüyle hep birlikte tezahürat etmeye başlayınca neredeyse kalbi göğsünden fırlayacaktı. Olduğu yerde durdu. Omzunun üzerinden arkaya bakınca, Bayan Cooper’ın da irkilip durduğunu gördü, First Lady’nin ağzı açık kalmıştı ve bağırsan kalabalığa korkuyla bakıyordu. Ama gürültülerin onunla hiçbir ilgisi yoktu ve neyse ki sporseverlerin televizyona odaklanmış olmaları, onların dikkat çekmeden

hızla dışarı çıkmalarını kolaylaştırıyordu. İlk şoku atlattıktan sonra, hiç kimse onları fark etmeden güvenle bardan çıktılar.

En azından Jess öyle olduğunu umuyordu. Ama cep telefonları yaygın olduğundan, sinsî bir meraklının çaktırmadan çekebileceği bir fotoğraf yeterli olurdu.

Bugün kendimi o kadar aştım ki.

Yedi metre genişliğinde ve onun üç katı uzunluğundaki loş ve eski döşemeli lobi alanı, barın karşısında duran bir resepsiyon masasıyla bir zil standına ve hemen yan tarafta şimdi kapalı ve karanlık olan bir restorana ev sahipliği yapıyordu. Resepsiyon masasının arkasında sadece kırmızı ceketli bir kadın duruyordu ve telefonla konuştuğu için bardan yeni çıkan iki kadına hiç dikkat etmemişti. Resepsiyondan on mermer basamak kadar aşağıda yer alan sokak seviyesindeki zil standının bulunduğu kapı sakindi. Üçlü cam kapıların yanında bekleyen kırmızı ceketli bir vale kapılardan birini açık tutuyordu – ama kimin için? Jess kimin içeriye doğru yürüdüğünü göremiyordu, ama birinin içeri girmek üzere olduğu kesindi ve sonuç olarak kendini çok ortalıkta kalmışlar gibi hissediyordu.

Yürümeye devam et.

“Bu taraftan.” Sesini yükseltmeden küçük bir hareketle ana girişi gösterdi. Bayan Cooper da kafasını sallayıp yanında ilerlemeye devam etti.

Jess, Bayan Cooper’ın nihayet tanınma ihtimalinin ve bunun sonucunun ne kadar fecî olabileceğinin farkında olmasına minnettardı. Başını aşağı eğen kadın, Jess’le duvarın arasında kalmaya özen gösteriyordu. Onun yanında yürürken Jess nefesini tuttu, kalbi hızla atıyordu ve gözleri açık kapının üzerindeydi. *İçeriye girecek kişi her kimse kafasını kaldırıp karşısında...*

Tam basamakların tepesine vardıkları sırada, orta yaşlı iki adam –takım elbiselerinin kalitesine bakılırsa düşük ka-

demeli yöneticiler– art arda açık kapıdan içeri girdi, ikisi de gürültücü, kocaman köpekleri andıran eski, tekerlekli bavullarını takır tukur peşlerinde sürüklüyordu.

“Onları alabilir miyim?” diye sordu vale. İş adamları kafalarını sertçe iki yana sallayıp bavullarını merdivenlerden kendileri çıkarırken, bahşış alma şansını kaybeden vale arkalarından kaşlarını çattı. Merdivenlerin yan tarafındaki ahşap kaplamalı duvara tutunan Jess ve Bayan Cooper aşağıya inmeye başladılar. Jess’in görebildiği kadarıyla, ne iş adamları ne de vale onlara dikkat etmemişti.

Bunun için yeterli değilim. Hukuk fakültesindeki derslerin arasında Skandalların Önüne Geçme 101 dersi yoktu.

“Araba nerede?” Artık son basamakta olan Bayan Cooper cam kapıdan sokağa baktı. Gergin ve huzursuz görünüyordu – Jess de onun kadar gergin ve huzursuzdu.

“Dışarıda.” Jess şoföre başka bir yerde beklemesini söylemeyi düşünememişti. Hata ettiğini şimdi fark ediyordu. Muhtemelen bir yan giriş bulması gerekirdi, ama o sırada o kadar telaş içerisindeydi ki, şoföre otelin girişinde durmasını söyleyip arabadan fırlamıştı. Artık bunun bir öneminin olmamasını umabilirdi sadece.

“Acele etmeliyiz. Yoksa beni aramaya başlayacaklar.”

“Kimler?” diye sordu Jess düşünmeden, ama cevap çok açıktı: Washington’ın tüm resmi yetkilileri. Basın ordusu. Kocası.

“Gizli Servis.”

Ah, tabii. Onlar da var. Gerçi düşününce, şu anda Bayan Cooper’ın bir korumasının olması iyi olabilirdi. Tabii bana destek olacak birisi de hiç fena olmazdı.

İş adamlarının kullandığı üçlü kapıdan en sonuncusu olan kalın cam kapıyı iterken, Jess’in karnındaki düğüm iyice gerildi. Ne yaptığını ilk kez tam olarak idrak ediyordu: Duygusal olarak çökmüş durumdaki firari First Lady’yi korunmasız bir şekilde kaçıyordu. *Davenport’un*

direktifleri üzerine, diye kendisine hatırlattı, ama hissettiği gerginlik ve heyecan dincek gibi değildi.

Bir daha gece yarısı telefon çalarsa açmayacağım, diye kendi kendine söz verirken nisan ayının serin ve taze havası saçlarını yüzünden itip ceketini vücuduna yapıştırdı. Egzoz kokusuna rağmen, havanın tazeliği köhne otelin basık havasına rahatlatıcı bir panzehir olmuştu. *Yirmi dört saat Davenport'un emrine amade olmamalısın, bunu biliyorsun değil mi?*

Ama acı gerçek şuydu ki, dolgun maaşını almak istiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Hele ki her zaman yeni sorunlara gebe olan ailesi yüzünden, şu an bu maaşa hiç olmadığı kadar muhtaçtı.

“Peki nerede?” Bayan Cooper arabayı kastediyordu. Kaldırımında bir an şaşırıp duraklamış olan Jess’in yanında durdu. Araba, Jess’in on dakika kadar önce indiğinde park ettiği yerde, yani girişin hemen sol tarafında, şu an durup boş yere etrafa bakındıkları yerin birkaç adım ötesinde de-ğildi.

Güzel soru, diye içinden geçirdi Jess hızla etrafına bakarken. Otelin beyaz giriş saçağı, rahatlamalarına izin veremeyecek kadar parlaktı. Jess kuvvetli bir spot ışığının altında duruyorlarmış gibi hissediyordu. Yakındaki diğer işletmeler de –bir suşi barı, bir içki dükkânı ve bir eczane– kaldırırma ışık saçıyordu. Düzenli aralıklarla caddenin iki yanında ilerleyen araçların farlarıysa daha da fazla ışık yayıyordu. İnsanlar her yerdeydi, kaldırımında yürüyor, dükkânlara girip çıkıyor ve suşi barının önünde park eden arabalardan iniyorlardı. Sesleri trafiğin sabit uğultusunu bastırıyordu. İçlerinden biri onların bulunduğu yere doğru şöyle bir bakarsa...

Vale, “Siz hanımlara bir taksi çağırمامı ister misiniz?” diye sorunca Jess yerinden sıçradı. Adam omzunun dibindeydi ve yaklaştığını duymamıştı bile.

“Ha-hayır, biz iyiyiz, teşekkürler.” Kafasını sallayarak adamdan kurtuldu, sonra bu tür bir hareketin protokol kurallarına ne kadar aykırı olabileceğini çok geç olana kadar akıl edemedi. Bayan Cooper’ı kolundan sıkıca tuttu. Kalbi hızla atıyordu, başıboş dolaşan arabayı görmek amacıyla caddenin iki yanını çaresizce tararken First Lady’yi otelin parlak ışıklarının altından uzaklaştırdı. *Lütfen burarlarda olsun... Tanrı’ya şükür. İşte orada.* Rahat bir nefes verdi. “Araba şu tarafta.”

Davenport’un gönderdiği siyah Lincoln, kavşağa metrelere uzaklıkta tampon tampona park etmiş arabaların sonunda duruyordu. Yasal olarak park edilmiş arabalarla trafik ışıkları arasındaki tarafsız bölgede kaldırım taşlarının üzerine çekilmişti. Karanlıkta parlayan kırmızı park lambaları, Jess’e şoförün kendisine söylenildiği gibi motoru çalıyor halde tuttuğunu söylüyordu.

“Off, lanet olsun, Prescott orada.” Başını eğen Bayan Cooper hızlandı. Jess ve sağ tarafındaki bina arasında hızla ilerlemeye başlamış, yanından geçen yayaların bakışlarından sakınmak için kamburunu çıkarmıştı.

“Prescott kim?” diye fısıldayan Jess omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı.

“Korumalarımın biri.”

“Gizli Servis mi?” diyen Jess neşelendi. En azından bu kadının güvenliğini sağlama sorumluluğu artık sadece ona ait değildi. Evet, koyu renk takım elbiseli, uzun boylu, iri yapılı bir adam otelin önünde voleyle konuşuyordu. Beyaz gömlek giymiş ve koyu renk bir kravat takmıştı. Kısa, düzgün, koyu renk saçları vardı. Ve yakışıklı, temiz bir yüzü. Elini ağzına doğru götürüp yumruğuna doğru bir şey söyledi. Üzerinde yanıp sönen neon bir lamba taşısa daha iyi olurdu.

Destek en sonunda gelebildi. Tanrı’ya şükür.

“Ne yapıyorsun?” Jess yerlerini belirtmek için Prescott’a el sallamaya başlayınca Bayan Cooper uzanıp onun elini yakaladı.

“Korunmaya ihtiyacınız var ve...”

“Korunma mı?” Bayan Cooper acı bir kahkaha attı. Sıkıca tuttuğu Jess’in parmakları acımaya başlamıştı. “Bu adamların gardiyandan farkı yok.” Bakışları Jess’in içine işledi. “Anlamıyor musun, aptal kız? *Ben lanet olası bir mahkûmum.*” Jess’in omzunun üzerinden baktı. “*Arabaya bin.*”

Bu sırada Lincoln’ın yanına varmışlardı. Bayan Cooper şoföre sertçe emrettiğinde, şoför üniforması giymiş iri yarı, kızıl saçlı bir adam, yolcularına kapıyı açmak için o sırada arabanın önünden dolaşıyordu.

Bayan Cooper konuşurken arabanın arka kapısını açıp araca bindi. Bir eli açık kapının üzerinde olan Jess, şaşkın şoförle göz göze geldi. Adam omuzlarını silkip itaatkar bir şekilde geri çekildi. Jess’in bakışları onlara doğru bakan Gizli Servis ajanına kaydı.

Jess duraksadı. First Lady kocasıyla yaptığı basit bir kavganın neden olabileceğinden çok daha kızgındı ve...

“*Bin şu arabaya,*” diye bağırdı Bayan Cooper.

Şoför çoktan direksiyonun başına geçmişti.

Bakışları Lincoln’ın üzerinde ve artık aradığı kişinin aracın içinde olduğundan emin olan Gizli Servis ajanı dönüp el salladı ve onlara doğru koşmaya başladı.

“*Sür. Hemen,*” diye bağırdı Bayan Cooper. Jess, First Lady’nin ön koltuğun arka kısmına sertçe vurduğunu gördü.

Vakit yoktu. Şoför arabayı vitese geçirdi. Kalbi hızla atan Jess onlara doğru koşan adama şüpheli bir bakış daha attıktan sonra, alması için gönderildiği kadının yanına, arka koltuğa atlayıp kapıyı hızla kapattı ve Lincoln patinaj yaparak kaldırımdan uzaklaştı.